

Pri božičnem drevescu.

Pri nadučiteljevih so imeli kakor vsako leto tako tudi letos božično drevesce. Najtežje ga je čakala petletna Milica. Že tedne preje je izpraševala mamo in ateka, kedaj da bode sveti večer, ko ji prinese božje Dete kak lep dar. Ko je manjkalo še samo deset dni, računila je vsak dan po večkrat na prste. Pa tudi molila je vsak večer ter prosila Jezuščka, naj ji prinese razen igrač tudi tablico in črtalnik. Že tako je rada kaj čečkala po papirju. Kar je dobila v roko, vse je počrtala s svinčnikom, tako da so morali pred njo skrivati vsak čist papir. Prihodnje leto pa jame hoditi v šolo in prav rada bi se že preje kaj naučila. Atek ji bode gotovo rad pokazal, o tem je bila prepričana. Saj jo ima tako rad; da, še skoro rajši jo ima kakor pa triletnega bratca Milka.

No, končno je vendarle napočil tolikanj zaželeni sveti večer. Komaj se je zmračilo, že je hotela iti Milica v drugo sobo, kjer je navadno stalo vsako leto božično drevesce, odkar je Milica pomnila. Pa joj! vrata so bila zaprta. Vsa žalostna se vrne k mami v kuhinjo, kjer je ravno pripravljala večerjo.

„Mama, vrata so zaprta!“ In pokazala je z roko proti drugi sobi.

„Saj morajo biti zaprta nocoj, ker pridejo Jezuščkovi angelci ter pripravijo božično drevesce z darili. Nihče jih ne sme motiti.“

„Pa kaj kmalu pridejo?“

„Kmalu, kmalu; le malo potrpi.“

Milica bi bila tako rada videla, kako prineso angelci božično drevesce in darila. Mislila si je, kako lepi morajo biti. Zlatorumeni kodrasti laski jim padajo na čelo in ramena. Opravljeni so v lepa snežnobela oblačila. Na nogah imajo zlate čevljičke, privezane s pisanim trakom. Z obraza pa jim seva nebeška miloba. Prav

tak je angel na podobi pri Miličini postelji. Vsak večer ga je dolgo gledala, ko se mu je priporočala v varstvo. In potem je vselej tako brezskrbno zaspala; saj je vedela, da jo čuva on, njen angel varih! Zjutraj se je prebudila in se vselej zahvalila angelu varihu, da jo je čuval to noč. Priporočila se mu je pa tudi še za ponednevi. Vsakokrat je pa sklenila ročice in uprla oči v njegovo podobo. Včasih je bila tako zatopljena v tistega angela variha, da je še pozabila na molitev. — Kakšni morajo biti še-le pravi angeli, ki pridejo naravnost iz nebes!

Kako bi prišla v ono sobo, da bi jih videla?

Pa ji pade v glavo, da se pride v tisto sobo tudi s hodnika. Zato se hitro izmuzne iz kuhinje ter gre na hodnik. Prav nič je ni bilo strah, dasi je bila tema. Ob steni tiplje ter gre dalje, dokler ne pride do vrat. Ondi išče z roko kljuko. Komaj jo najde, že pritisne prav nalahko. Pa tudi ta vrata so bila zaprta.

Skoro na jok ji je bilo, ko se je vrnila v kuhinjo k materi.

„Tudi ta vrata so zaprta. Vse zaklenjeno. Kdo je pa zaklenil, mamika?“

„Kako si nadležna. Saj sem že rekla, da hočejo biti angeli sami in nam skrivaj pripraviti daril božjega Deteta.“

„Pa pridejo kmalu po večerji?“

„Kmalu.“

Milica je odšla v prvo sobo, kjer je pestunja varovala Milka. Obema je povedala, da so angelci že zaklenili vrata in pridejo z drevescem in darili takoj po večerji.

Nato pride atek v sobo. Sedli so k večerji. Milici ni bilo nocoj za večerjo. Pripovedovala je ateku, kako da je hotela iti gledat angelce, pa so bila vrata zaprta. Izpraševala je še to in ono, na kar ji je moral atek odgovarjati.

Po večerji je stala Milica pri vratih ter nastavljala uho, da bi vsaj kaj slišala, če že ne more videti. Pa tudi slišala ni ničesar. Ko tako posluša, se naenkrat zasveti luč iz one sobe spodaj pri vratih skozi malo špranjo.

„So že tu, so že tu!“ je veselo zaklicala ter hitela materi povedat v kuhinjo, kjer je bil slučajno tudi atek.

„Pojdimo, pojdimo, atek; v sobi se že sveti, videla sem skozi špranjo!“

„Tako? — No, pa gremo.“

„Pa tiho odpri vrata, atek; morda bomo še videli kakega angelčka, ki je pri drevescu. Tiho!“ je šepetala Milica. „Saj so že sami angelci odklenili.“

Atek je prav počasi in tiho odpiral vrata. Vsi so bili tako tiho, da si še skoro dihati niso upali. Najbolj seveda Milica, ki se je držala atkove suknje, da bi prva zagledala angelčka. Že je pomolila glavo v sobo, kar je zakričal Milko na materinih rokah:

„Luč, luč!“

Milica ga je tako nevoljno pogledala, kakor še nikdar ne. Zdelo se ji je, da je nekaj zašumelo, ko je Milko zakričal. Prepričana je bila, da je bil gotovo angelček, ki je pa odletel, začuvši Milkov glas. Posebno je bila še o tem uverjena, ko je videla pozneje na drevesu dve še neprižgani sveči. Angelček bi bil gotovo sam prižigal sveči. Pa ti ta Milko zakriči in ga prepodi!

„So že šli“, reče atek ter stopi k drevesu. Milica je hotela ravno kregati bratca. A ko zagleda krasno božično drevesce, pozabi tudi na svojo jezico. Kar molče je obstala in gledala s svojimi svetlimi očmi to lepoto. Ličeca so ji lahno zardevala in nehote je hitreje dihala. Nekaj trenutkov so vsi molčali in strmeli v božično drevesce.

Bilo pa je tudi res krasno božično drevo!

Konec belo pogrnjene mize je stala precej velika jelka, ki je segala skoro do stropa. Na njej je viselo vse polno raznovrstnih stvari, ki so bile deloma zavite v svetli kovinski papir. Celo temnozeleno drevo pa so prepletale srebrno in zlato se bliščeče niti. Vrh drevesa, na katerem je plapolalo toliko lučic, pa je stal velik angel ter držal v rokah napis: „Slava Bogu na višavah!“ —

Najpreje se oglasi mali Milko v materinem naročju. Obrazek se mu je smehljal in stezal je ročice k drevesu.

„Kako lepo drevesce je nam poslal letos Jezušček!“ pravi Milica.

„Pa tu na mizi je tudi še nekaj“, reče atek in pokaže na kupček z ovitkom.

Sedaj se ozró vsi na mizo. Božično drevo je raztezalo svoje veje tudi nad mizo. Pod vejami pa je res ležalo nekaj daril lepo zavitih v papir in prevezanih z rdečim trakom. Na vsakem zavitku pa je bilo zapisano eno ime: Milici, Milku, ateku, mamici in dekli Kati.

Milica je dobila največji zavitek. Komaj ga je držala v roki. Takoj ga zopet položi na mizo ter ga odmota. Obraz ji je zažarel od veselja, ko je videla take lepe darove. Tu so bili črni kakor sukno mehki čevljički. Drugi dan jih je pomerila, in bili so ji popolnoma prav. V velikem papirju je bil zavit precej velik kodrast psiček črne barve z belim trakom krog vratu.

„Naš čuvaj, naš čuvaj!“ je kričala Milica in vsem kazala psička.

Nadučiteljjevi so imeli namreč preje kodrastega psa tudi črne barve. Milica ga je imela posebno rada. Ure in ure se je včasih igrala z njim v sobi, na hodniku, ali na vrtu. Vlekla ga je za ušesa, za gobec ali za rep; pa nikdar ji ni nič storil. Včasih ga je tepla, drugič zopet bežala, a čuvaj jo je samo gledal tako, kakor bi ji hotel kaj povedati. Pred par meseci pa je obolel in poginil. Milici je bilo prav hudo za njim. Zato se je tako razveselila tega psička in mu dala takoj ime čuvaj.

Prav na dnu velikega zavitka pa je dobila razen slaščic tudi tablico in nekaj črtalnikov. Tudi tega je tako želela, in res dobila.

Tisti večer je še dolgo bdela Milica. Gledala je božično drevesce in preštevala, kaj bode še vse dobila z drevesca, kadar bodo vzeli vse te okraske z njega. Tudi svoja darila je še pregledovala pri mizi. Naposled je pa zadremala kar pri mizi. Pred seboj je imela tablico, čevljičke, čuvaja in še druge stvari, kar ji je bil poslal letos Jezušček. — Spravili so jo v posteljo,

kamor je vzela vse darove. Nekaj časa jih je držala še v naročju, potem pa je trdno zaspala. Atek ji je vzel, da bi česa ne potrla v spanju, in je dejal vse poleg njene posteljice na stol. Tako zadovoljna in srečna je redkokedaj zaspala Milica. Še v spanju se je držala na smeh.

Drugi dan je nekoliko pozneje vstala. Ozrla se je na stol in videla vsa darila. Spomnila se je, koliko lepih stvari je dobila. Ker se je bila snoči pozabila zahvaliti božjemu Detetu za vse te lepe stvari, zato je danes to tolikanj bolj goreče storila.

In kaj počne sedaj Milica?

Nato bi vam skoro težko odgovoril. Preje ste jo vedno lahko videli v kuhinji, na hodniku ali zunaj; tekala je semintja, igrala se in popevala, da jo je bilo res veselje gledati. Sedaj pa sedi največ v sobi pri tisti mizi, poleg katere stoji še božično drevesce, ravno tako obloženo z vsemi darovi, kakor na sveti večer. Pred seboj ima tablico, v roki črtalnik; na mizi pa stoji pred njo čuvaj. Veste, pravi, da ga hoče narisati. Res je napravila že večkrat na tablico nekake čačke. Pa 'kdo bi izpoznal v teh črtah čuvaja! Menda bi se sam čuvaj ustrašil, če bi videl, kako ga je narisala Milica. Če pa njo vprašate, pa vam takoj pokaže na sliki — na svoji seveda — kje ima glavo, ušesa, oči, gobec, noge, život ali rep. Če ji pa pravite, da ni dobro, takoj vse zbrishe, pa zopet riše od začetka. Bog zna kolikrat ga je že zbrisala pa zopet napravila v teh praznikih! Enkrat se ji bode menda že posrečilo. Vsak začetek je pač težak.

Kompoljski.

